

Marno János

Van-Gogh-mások

Koponyám szalmakalappal –
majd megfesti tán a természet;
de magányom épen marad,
épp, mint a természetfeletti.

Vagyok, mint bármi hasonlat,
melyet magához mér az idő;
számít e viszontagságban
semminek látszani – azelőtt ...?

Másomra ég a válasz,
olaj tűzében modelljeim;
ecsetem épp mit szálaz,
s mit hagy oda szőrmentén e kín ...

És köre kör megérek, szint-
én olaj a napraforgókra;
vásznon csakúgy, mint idekint ...
(Összekapar egy varjú torka.)

Az éj megtelik napokkal –
közéjük vágyom-e; eldől, ha
másnap eláll a szélvihar,
s ciprusom még egyre nyújtózna ...

Kik-ki a tulajdon össze-
omlását örökíti meg, nem?
Nem is várok itt az ősszel –
szabdajlon fel zápora engem.

Örökség dolgában még egy
postás se szolgálhat szállással;
kijár hozzá némely elmegy-
óvintézet, s névjegy, szénsárga

Fagy-gyűrűben a dobkályha
füstje mintha fény marná szemem;
barnán tör fel a kéménycső,
környék-haránt a feszületen ...

Bánatomra más is alul-
marad, nemcsak én, a fájdalom
ábrázolásában. (Alku
tárgyát képezném ...? egy általán ...?)

Hagymahéjaim egyszerre
csupa lerágott csont ... üvegnyak,
hollandus gyertyacsonk, csendre
ez int – amint magamra hagynak.

Csendéletemből kiszakít,
kurvákhoz szalajt egy számárfül.
Szűnvést születnék meg a hit;
mely vérképem inná fel közbül.

Vérképem több mint biztató!
Benne a néhai ház összes
szeglete, zuga, kint a tó ...
(Vagy más borzol össze, mögöttes?)

De hát az ember csak így jár;
rosszkor pillant az események
szemébe, s odább lép mindjárt,
fél lábbal hátrébb a reménye.

Hasonló pillanat műve
máskor a türkiz ég, bolttalan,
és mind egy síkon átnyűve,
mi nincs, amit fehér folt takar.

Rendjén haladnak a dolgok,
sajátjukén vagy másén: magam
itt idegenben oldalgok ...
(Le-leterít már nem egy roham.)

Fellegnyi varjú fészekalj
ifjúkorom feketéje ma;
hajszálra, mint aki meghal,
tüzelek sunyi szemhéjamba.

Nem festünk-e mind a világ
szemében: egy-egy *halálecset*...?
Eszközéül a lét kihág
bennünk: benne ki talál becset(!)

Napjára törik meg az át-
ok, s terül izzó sárga iszap;
magába nyelvén igazát
a test, űzi, mit árnya kiszab.

Cene gál István festménye